

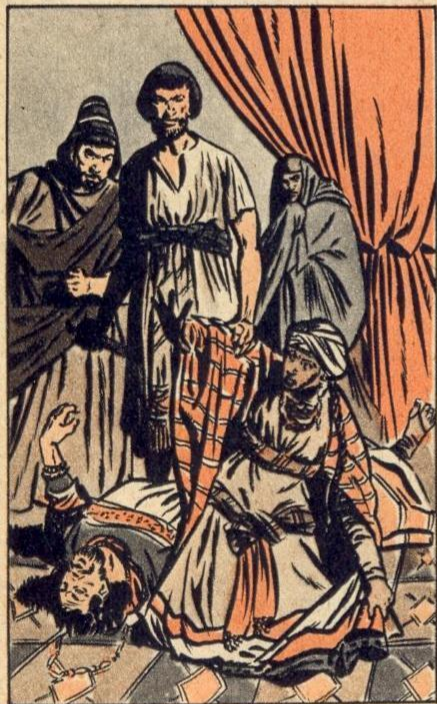
De GESCHIEDENIS van de WERELD

TEKST VAN J. SCHOONJANS

GEILLUSTREERD DOOR F. FUNCKEN

HET TRAGISCH LOT VAN HET JOODSE VOLK

DE eenheid maakt de sterkte uit van een land, ook van een klein land. Wanneer men binnen de landsgrenzen aan het twisten gaat dan wordt het spreekwoord « Wanneer twee honden vechten om een been, loopt de derde er mee heen » negen keer op tien bewaarheid. De Hebreërs begrepen blijkbaar niet, of te laat, dat ze eensgezind moesten zijn om de sterkere burens het hoofd te bieden. Ze twistten voortdurend en in de helft van de tiende eeuw v. Christus splitsten zij zich in twee groepen.

1. — ISRAËL EN JUDA

SALOMO liet zijn zoon de twaalf stammen, die zijn koninkrijk vormden, na. Tien stammen scheidten zich weldra af en stichtten het koninkrijk Israël (Hebr. « Strijder Gods »). De twee andere stammen groepeerden zich rond Jeruzalem en vormden het koninkrijk Juda. Jood is niets anders dan burger van Juda. De Israëlieten kregen als koning Achab, gehuwd met Jezabel. Deze erkende als officiële religie de eredienst van Baal. Achab en Jezabel werden terechtgesteld wegens moord.

Achab deed veel voor de handel van zijn land en moedigde de bouwkunst aan.

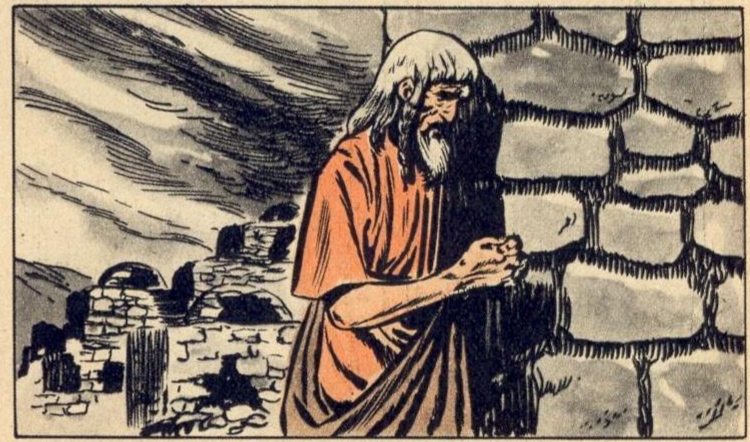
2. — HET EINDE VAN ISRAËL EN JUDA

SARGON, koning van Assyrië, bezette in 722 voor Christus Samaria, de hoofdstad van Israël. Toen bleef er nog het klein koninkrijk Juda over waar men, op dit tijdstip, korte metten maakte met de profeten van Jahwe. Juda was een makkelijke prooi, doch ze zou niet meer voor Assyrië zijn, vermits Ninive het hoofd had moeten buigen voor Babylon. Het is Nabukadnezar II, koning van Babylon, die Jeruzalem innam en het Joodse volk gevangelijk wegvoerde. Deze ballingschap is van grote betekenis geweest voor de staatkundige en godsdienstige ontwikkeling van de Joden.

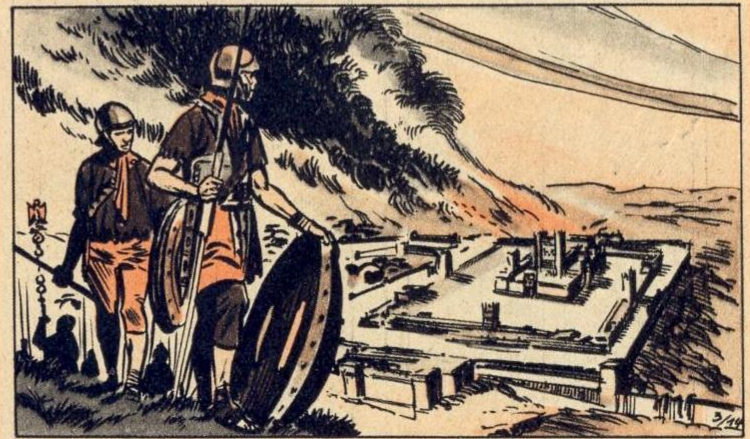
3. — HET KLAAGLIED VAN DE JODEN

AAN de oevers van de Eufraat zaten de Joden en beweenden hun verloren vrijheid en hun vaderland. « Zing ons een hooglied van Sion », vroegen de Chaldeeërs en de gevangenen zongen: « Wij zitten aan de stromen van Babylon en wenen als wij aan Sion denken. Aan de treurwilgen hebben wij onze harpen opgehangen. Hoe zouden we nog een hooglied zingen, nu we op vreemde grond zijn. »

4. — JEREMIAS WEENT OVER JERUZALEM

EN intussen zwierf er een man door de puinen van Jeruzalem, de heilige stad. Hij heette Jeremias en hij zong de onsterfelijke klaagliederen: « Nu is ze verwoest en eenzaam, de stad die eens vol mensen was. Tranen stromen over haar wangen en niemand die ze droogt. De straten wenen, de poorten zijn aan stukken. Gij die voorbij gaat op de weg, kijk en zie of haar leed gelijk is aan mijn leed? »

5. — CYRUS BEVRIJDT DE JODEN

BABYLON werd ingenomen door Cyrus, koning van de Perzen en deze bevrijdde de Joden in 536 voor J. Chr. Het volk van Juda keerde terug naar Jeruzalem, het bouwde de stad op en ontstak het vuur op het altaar om zoenoffers op te dragen. Alles werd in het werk gesteld om de kultus van Jahwe weer tot bloei te brengen. Maar het Joodse volk was niet meer onafhankelijk. In het jaar 70 na Christus werd de tempel opnieuw verwoest en het volk verdreven.

(Wordt voortgezet.)